

Korhoenders? ... 1 april!

Een mens moet er iets voor over hebben om Korhoenders te zien. Niet iedereen is gewend om om half zes 's morgens fris op het Overwinningsplein te staan. Toch is het leuk om zo vroeg bekenden in de Stad te treffen. En als Lucie eenmaal op kordate wijze de lijnen heeft uitgezet, is de landerigheid snel verdwenen en gaan we als een speer naar de Haarlberg.

Op de parkeerplaats heeft de ochtendschemer al toegeslagen en worden we verwelkomd door Winterkoning, Roodborst en Koolmees. Na een korte inleiding de pas erin en de heuvelrug op. Waarom stoppen die vogels steeds met zingen als je op ze begint te letten? Zo zullen we nooit weten welke specht daar in het bos zat. Zodra de bossen wijken wordt iedereen nerveus. Nu moet 't gebeuren! Elk heuveltje en boompje wordt afgetuurd, op zoek naar Korhaan of Klapster. Maar voorlopig is het meest spectaculaire de balts van tientallen Wulpen. Als spastische parachutisten hangen ze turelend om ons heen of zijn twee aan twee onderweg om heel dringende dingen doen op een afgelegen plaats.

Boven op de bult kunnen we aan de horden vogelaars op de toeristenweg zien dat het wel goed komt, maar voorlopig laten de krenten zich nog niet zien. Er komen Kramsvogels over tjakken en op een hoop stobben zit een vrouwtje Zwarte Roodstaart, maar daar komen we niet voor. Een paartje (dat wil zeggen een mannetje en een vrouwtje in dezelfde buurt) Roodborsttapuit! Dat begint er meer op te lijken!

En dan, als de helft van de groep nog boven op de bult staat en de andere helft al op de weg, daar zijn de Korren! Eerst zien we twee mannetjes, maar allengs blijken er meer te zitten tussen pijpestro en heideresten. Heel af en toe horen we ze koereloereloen, maar de wind zit niet optimaal. We zien ze wel heel goed. Wapperen en pronken. Maar waarvoor? Waar zijn de vrouwtjes? Pas veel later krijgen we er even een te zien, als ze de dekking verlaat. Ook de Klapster laat zich zien, al is het ver weg. Een aantal van ons kunnen weer twee

nieuwe soorten aan hun lijst toevoegen.

Dan wurmen we ons tussen de groepen Katwijkers, Tilburgers en Limburgers door om verder te gaan. Sommigen roepen dat ze een Fitis en een Koekoek horen, ik hoor niks, die tellen dus niet. Lopend langs een bosrand kunnen we genieten van een demonstratie zang en fladderen van de Boomleeuwerik. Je snapt niet dat zo'n beest bestuurbaar blijft met zo'n kort staartje.

In het bos tjipt de tjaf (of is het omgekeerd?), twiedeliedeliet de Boomkruiper en zijn ongetwijfeld nog veel meer vogels heel stil. Dan trekt een Zwarte Kraai met een stuk brood in zijn bek de aandacht. Wat is ie groot! Verhip! Dat is geen brood maar een ei! Donders! Hij heeft een baard! En toen was ie weg ... dat was dus een Raaf.

Uitrusten en foerageren op een picknickplekje. De Grote Bonte Specht lacht ons toe en ook zijn zwarte broer laat zich horen. Er komen een paar Goudvinken overvliegen en ook de Korren laten zich af en toe nog even zien.

Op een heitje plotseling de zang van een Zwarte Roodstaart. Die hoort hier niet. Hij wordt dus tot de orde geroepen en houdt zich verder stil.

Als we in het laatste stuk dennenbos zijn onthaald op Kuif- en Zwarte Mees komt ons totaal voor deze tocht op 31 soorten. Voorwaar geen slecht resultaat voor een wandeling die voor bijna de helft door miezerregen gaat. Daarom zitten we na afloop allemaal met een goed gevoel aan de koffie en gaan slechts enkele die-hards nog naar de Vecht.

Cor Hemmer